

ЕВГЕН БЕРЕЗИНСЬКИЙ

добре відомий

Микита-Волокита.

МІШОК Гумору й Сатири

XXXXXXXXXXXXXX

ДЕЩО З АМЕРИКИ

— Чому дотепер ніодна жінка не була президентом ЗДА?

— Ти ще не знаєш? Президент мусить мати більше ніж 35 років.

ЕВГЕН БЕРЕЗИНСЬКИЙ

добре відомий

Микита-Волокита.

МІШОК

Гумору й Сатири

ВИДАВНИЦТВО
"ДОРІЖКИ ПУНАБВА"

КОМУ:

ЗНАГОДИ

ПЕРЕСИЛАБ.

БАЖАДЧИ

Передмова

СТИДАЙТЕСЯ ЛЕГКОДУХІ !

(нашим заблуканим)

Ой не раз я і не два
взивав вас, бідненьких
Поверніться поки час
до своїх рідненьких,
Не сухайте москалів
не будьте рабами,
Бо ніхто з вільних не буде
гислитися з вами.

У вас своя, всім багата
Україна, Мату,
Пощо ж магушці Рассеї
лабету лизати?
Пощо свою рідну мову
й батьківські звичаї
Залишати тільки тому,
що Москва бажає!

Стидайтеся легковірні
навіть свої тіни,
Бо не варта ви пошани
в жадної людини,
Той, хто своє понижав
крім гріха тяжкого,
Понижав не лиш когось,
а себе самого.

Схаменіться поки що час,
за гріхи покайтесь,
До спільноти, рідних своїх
знова приєднайтесь.
Бо Москва лиш про москалів
а не інших дбає,
Таких як ви, дураними
вона називає!

КОМЕДІЯ З КОМУНІЗМОМ

(Фейлетон)

Гарасим Ципило стільки на- сим: слухався розмов про комунізм, Знаєш, Горпіно, сьогодні в що йому аж самому скортіло мене ніякої спроможности. скоштувати райського комуні- Став мені на стіл курку, яйця стичного життя. Але яким спо- та й запити чогось доброго. собом йому це зробити, коли Горпина тільки розвела ру- він ось уже тридцять вісім ро- ками: ків товчеться, як товкач у сту- — А деж я тобі візьму тієї пі, в соціалістичному багні, а курки чи яєць, чоловіче! Пий комунізму й не видно. сирівець та їж цибулю! Куро- чок ще в соціалізмі забрано, чок ще в соціалізмі забрано, лишилися тільки три.

Одного разу Гарасим при- ходить з роботи та й каже, до жінки: — Давай, кажу, курку, —

— Горпіно! чи не зробити верещить Гарасим. — Де ми нам самим удвох з тобою, ко- з тобою живемо, в комунізмі, мунізму? питаю, чи ні? По потребі да-

Горпина почухалася в поти- лайцю, та тикнувши пальцем в чоловіче чоло озвалася: Горпина сюди-туди — біда. Потреба в чоловіка є, а спро-

— Дурний ти, Партія і уряд можуть зробити комунізму, зробиш, коли й справді — ко- мунізм. Раз домовились жити а ти сам хочеш . . . в комунізмі, то мусиш. Мет-

— Та воно так, — відповідає Гарасим — але я хотів би тільки спробувати, як воно бу- ло б, коли б ми з тобою за- жили, як у комунізмі. Уяви собі, працювати по спроможности, а одержувати по потребі. Яке це чудо! Давай спробу- ємо!

— Іж! А запєш сирівцем. Це ж тільки перша стадія ко- мунізму.

— Та спробувати можна, за спробу нікого ще не повісили, ані у Сибір не заслали.

Відтоді для Гарасима Ципи- ла і його жінки почався вдома комунізм. Пішло життя як у раю. Ранком Горпина будить чоловіка — до праці треба, бо трудоднів не дадуть, а Гара- З'їв Гарасим курку, яйця, за- пив сирівцем, а тоді перевер- нувся набік, знова спить собі. Горпина дивлячись на комуні- стичну практику чоловіка, за- різала і собі курку та з'їла і теж поклалася на ліжко. Сміт- тя — по коліна, хатні речі по- розкидані, як сільськогоспо-

дарське знаряддя на колгосп-вдарити, від самого Хрущова ному дворі. з зуби дістанеш черевиком.

Гарасим прокинувся та штовхнув жінку під бік: — А так ти ще й Хрищовом загрожуєш? — розлютився Гарасим та вхопив жінку за косу.

— Горпино! вставай, хату прибери, бо пройти в ній не можна! — Рятуйте, люди добрі! Рятуйте! — закричала не своїм голосом Горпина.

Горпина тільки перевернулася на другий бік та мигикнула: На той крик збіглися Гарасимові сусіди, хто аж до хати забіг, хто крізь вікно заглядав.

— Ой, Гарасимчику, щось у мене спроможности нема! Ти б мені біфштику купив, пляшечку шампанського, така в мене потреба . . . — Що з тобою Гарасиме? — запитав сусід Онисько. — Та ти ж ніколи досі й пальцем жінки не рушив, а тепер отак поводишся!

Почухався сердешний Гарасим в потилицю, покрутив головою та й каже: — Не я, — каже сумно Гарасим — а комунізм це робить, жінку бє. Поки жили ми без комунізму, то мирно було, а як увійшли у комунізм — могила.

— Потреба потребою, а ти таки вставай та в хаті прибери. — Не могу, голубчику, не могу . . .

— То що ж! — grimнув мов громом Гарасим — я за тебе прибиратиму? — Ну, не гнівайся Горпино, вибач мені. Вставай та давай вертати назад від цього проклятого комунізму!

— Авже ж що прибирай. Я тепер на таких самих правах як і ти, як комунізм то комунізм. Тепер як почує Гарасим бачачку про комунізм, то аж іхати йому хочеться.

— Давай мені сорочку іншу, бо ця вже подерта!

— Візьми собі сам.

— Та хто ж ти мені така, жінка, чи не жінка?

— Рівноправна членкиня комуністичного суспільства. Я собі роблю що я знаю і що я хочу, а ти собі роби, що ти хочеш. Раз по спроможності, так по спроможності.

Цього вже Гарасим не стерпів, кинув сорочкою просто в жінку, а тоді до неї:

— Вставай, кажу, бо битиму!

— А дзуськи! Це тобі не в капіталізмі! Спробуй тільки

МОДА І ШТАНИ

Ой маю я жінку Кейду
Та зробити з неї „лейду”
Хог як я вже намагався,
Спосіб мені не удався.
А в всьому тут перешкода
Та проклята, нова мода.
Колись моїй любій жінці

Було до лица в сукоңці,
Чи у блюзці та спідниці,
Та нині лиш нагаєнци
Ї в голову вроїлись,
Бо в них інші построїлись!

Коли б свої власні мала
То нехай б там одягала,
А то багте мої тягне
Коли тільки лиш забагне.
Віда в тому що як скине
И не знає сама де кине,
Тоді мушу я шукати
По усіх кутозках хати.

Колись які-небудь брала
Та останньо вже позала
Ті, що маю лиш про свято,
А таких, в кого ж багато?
Пара, дві, до маринарки,
Якже ж бути тут без сварки
Коли треба рано встати
И по кутах штанив шукати!

Ой маю я жінку Кейду,
Та ги зроблю з неї „лейду”
Більше гришний я не знаю,
Хіба штани поховою,
Або комусь відпродам,
Та вгім буду ходив сам? ...
Скажіть мені добрі люди,
Бо вже мене болять груди
З нею за штани своритись,
А гезез них розходитись
По таких довгих роках,
Якось соромно, і ... страх!

ВІДВАЖНИЙ ЛЮШНЯ

Тече річка, немов стрічка, по лузі, долині, закохався Василь Люшня в молодій дівчині. Закохався як то кажуть: „по саміські вуха” або „в меді солоденькім, галапасна муха”.

Закохався, та стидався її це сказати, а дівчина мов на лихо, не могла вгадати. І хоч хлопців уродливих мала вона много, так часами теж сердеш-

на думала й про нього. Та дівчині до парубка самій залиця-тись, ніяково, бо людиська могоглиби сміятись. І так вони кілька років хоч й себе любили, як і одне так і друге нічо не робили.

Аж раз, якось на забаві, він відвагу всю зібрав, попросив її до танцю й підчас нього запитав:

— Скажи мені, коли ласка, що робиш в суботу? Може піти до театру, маєш ти охоту?

А дівчина як те вчула, мов камянна стала, та прийшовши вже до себе йому відказала:

— Дуже радо, але скажи, чому скорше не питав?

Нате люшня покірненько:

— Бо відваги я не мав!

Тече річка, невеличка, по лузі, долині, і хоч по цій пригодонці лиш рік часу нині, а в цього ж Василя Люшні жінка чепурненька, ну і слава Христу Богу, дитинка маленька. І на другу вже здається дав бузька завдаток, а жіночці своїй каже: Це лише початок.

А вона лиш дивується що це саме сталось, що в него тепер аж тільки відваги набралось?

подала А. Чепурненька.

НЕВІСТКА І СВЕКРУХА

Що не зробить, було, невістка, все ніяк не догодить свекрусі.

— І це не так робиш, і те не так зробила! — докоряла свекруха.

Терпіла, терпіла невістка, та якось почувши чергове „не так”, запитала:

— Ну, а якже, мамо? Скажіть — як?

— Не знаю. Чорт його знає як, а не так! — відповіла стара.

Я К А Р І З Н И Ц Я

Підчас клюбової гутірки в Одесі, один з привяних поставив лекторові таке запитання:

— Яка є різниця між капіталізмом і комунізмом?

— Така, — відповідає лектор, що в капіталістичній системі людина визискує людину, а в комуністичній навпаки.

— Правильно, — вигукнули слухачі.

МУДРИЙ СИНОК

*Раз батько й матуся
Степанка спитали:
— Скажи нам синочку,
що б нині робив,
Скажім так наприклад
наш геній Шевченко.
Коли б так між нами
в Америці жив?*

*Степанко, як завжди,
подумав хвилинку.
Потім певний себе
так їм відповів:
— Поберав б як й другі
пенсію старецу.
Чейжеж уряд всім тут
таку признає!*

П Р И К Л А Д Н И К

Старий Шейк (араб) вмираючи казав прикликати до себе своїх трьох синів, які до речі, були „вчені”, і розділив між них своє майно, в тому случаю свої верблюди, які є уживані до перевоження тягавих через пустиню.

Найстаршому синові приказав він дати половину з усіх верблюдів, середущий син мав дістати третину, а наймолодшому одну дев'яту з усіх верблюдів.

Справа розподілу верблюдів була досить складна, бо як взяти половину з сімнадцяти, виходило що одного верблюда треба було розрізати „по полам”. Клопіт був не малий, розпочалася сварня і сини спорили, бо ніхто не хотів поступитись у своїх домаганнях.

„Я хочу те, що мені батько залишив” кричав один перед одним.

Одному із них, що найбільше горячкувався прийшла до голови свіжа думка і він післав по приятеля їхнього батька Касима.

Коли Касимові розповіли всю справу, він похитав своєю сивою головою і казав синам жадати звороту грошей що вони платили за свою науку своїм учителям.

„Я, — каже Касим, — хоча мало образований, розділю всіх сімнадцять верблюдів між вас так, як ваш батько приказав, і верблюда не треба буде різати”.

Тоді він додав до сімнадцяти верблюдів ще одного свого, так

що тепер було їх вісімнадцять.

„Це повинно справу дуже упростити, — сказав Касим. — Таким чином найстарший із вас дістане дев'ять верблюдів, середущий, що має дістати третину, дістане шість, ну а наймолодший свою дев'яту, тобто два верблюди. А що? . . . питає він синів — Чи ще хтось має якийсь сумнів що до поділу? Я точно розділив як ваш батько приказав. Один верблюд залишився, а це є той що я його вам визичив до поділу.

Кожний дивувався як це воно так сталось. На прощання Касим випив із ними горілки, так що аж усім в головах закрутилось . . . Ага? . . .

ПОЕТАМ УРСР.

*Не півці ви, не поети
Бо свобідно не живеє
А бідні раби,
Що за мисогку сметани
Виписуєте пеани
На хвалу Москви.*

*А про свій край, Україну
Пишете мов про країну
Дивну, казкову,
Славите лад і порядки
Хоз людям останне з грядки
Вивезли в Москеву.*

*Не півці ви, не поети
Ваші творіння, сонети
Це тільки брезня,
З котрих по всій Україні
Сміються не лиш люди нині
А навіть й . . . свиня!*

*Коли б ви геть, розум мали
Так москаля ви б не звали
Своїм старшим братом,
А так прямо як пристало,
Щоб аж під змари лунало
Горлорізом, катом!*

НАРЕШТІ МАЄ СПОКІИ

— Як маєтесь кумо Фесько?
Як син, доня, муж Описько?
— Та дякую, по старому,
Мужа якраз тиждень тому
У четверок поховала,
Доню в „неправний дім” дала
А синок сидить в арешті,
Тож маю спокій нарешті.

„КОМЕДИЯ ПОМИЛОК”

(із совітського побуту)

Іван Іванович Крутілкін вбів до поштового уряду, відшукав віконце, де віддавали листи „пост-рестанте” і став у чергу. За довшу хвилину опинився перед віконцем, при якому сиділа руда службовичка і подав свій „профбілет” (виказка професійної спілки).

— Пашпорт! — вигукнула службовичка з досадою, віддаючи „профбілет”.

Іван Іванович остовпів, — Бачите товаришко, я приїхав на свято й чекаю...

— Пашпорт є в вас товаришу?

— Є, — лагідно відповів Іван Іванович.

— Ну, як є так і давайте! — гукнула знова службовичка.

— Не могу... відозвався зно-

ва Іван Іванович і нахилився до віконця та почав тихцем пояснювати:

— Він у мене у чоботях, товаришко, ...схований.

— Що мені з того?

— Товаришко, зрозумійте... просив скривившись Іван Іванович.

— Не можу! — відказала іронічно службовичка.

— Отжеж скидати чоботи? — запитав збентежений Іван Іванович, а коли побачив киваючу на знак приказу головою службовичку, відійшов від віконця і безрадно розглянувся по салі. Погляд його шукав лавки, але на великій салі не було ні одної. Тоді Іванович Крутілкін скинув плащ і замінив ним долівку, опісля сів, поклав біля себе теку і став скидати чобіт. Незабаром довкола него зібралась юрба людей. З усіх сторін питали з цікавістю.

— Що там таке, чому скидаєте чоботи?

— Звихнув ногу. Тепер на простовує.

— Дурниця! — сказав якийсь похмурий товариш. — Звичайно нагнітки дошкулюють.

— Які там нагнітки... Чоловік просто добуває пашпорт.

Службовичка висунулась з віконця і з цікавістю приглядалася Крутілкінові. А він сидів на підлозі і великі каплі поту скапували в нього по обличчі. Всі зусилля не давали ніяких вислідів. Тоді Крутілкін запер ліву стопу до закаблука правого і почав тягнути ногу. Чобіт дрібку зісунувся. Крутілкін затріюмфував, та раптом нога знова перестала посува-

тись.

— О! О! Задержалось — сказав хтось.

Почулися різні поради.

— На носик чобота звертай увагу, на носик! — гукав старший громадянин у ширококрисому капелюсі.

— На який носик, коли все діло в п'яті!

— Треба розпороти холяву — радила службовичка.

Іван Іванович спітнів і втомився. Всі його зусилля не досягнули ніякого вислїду, чобіт наче приріс до ноги. Бачить бідняга що застряг, в клопотах глянув благально на всіх.

— Товариші! — сказав — допоможіть!

Якийсь франт з паличкою, підійшов до Івановича, вхопив енергійно чобіт і почав тягнути, він крутився, сопів... Врешті сплюнув і серед загального глузування відійшов на бік. І ще два охочі пробували помо-

Суддя: — Бійтеся Бога! Це ви вже двадцятьп'ятий раз за суджені...

Підсудний: — Ну, нарешті і я маю нагоду відсвяткувати якийсь ювілей!

гти Іванові Івановичеві, але теж без успіху. Тоді з юрби висунувся велитень із незвичайно довгими кінчинами, з долоньями наче лопати. Поплював річево на долоні й повагом учепив чобіт. Для всіх стало ясно, що цей чоловік або скине чобіт, або вирве ногу. Іван Іванович тривожно приплющив очі. Велитень із легка шарпнув і Іван Іванович цілим тілом посунувся по підлозі в його напрямі. Велитень потягнув ще раз і знова те саме.

— Найдіть точку опору, точку зацепу — гукнув захриплим голосом.

Іван Іванович заперся лівою ногою за деревляну перегородку. Велитень потягнув, перегородка зломилась, а Іван Іванович знова посунувся по підлозі.

— Точку зацепу дайте, точку зацепу! — гукнув велитень.

На пошті трудно було знайти для тієї людини точку зацепу. Яких двадцяти хвилин а може і більше, велит тягне Івана Івановича по підлозі. Публіка з увагою слідкувала за незвичайними зусиллями. Вже двічі вспіли вони так обіхати цілу салю. Врешті велит утомився.

— Без точки зацепу нічого не вдію — сказав і обер спитніле чоло.

П'ять людей із публіки сіли на підлозі, зробили ланцюг людей і перший із них сильно обняв обіруч Івана Івановича. Велитень віджив:

— Тепер друге діло — сказав та вхопивши за чобіт почав тягнути.

Проте ланцюг людей не вдер-

жався на місці. Ситуація лишилась та сама.

— Громадяне! — звернувся велитень до публіки — замало людей.

Ще три особи сіли на підлозі. Велит ухопив за чобіт Івана Івановича і хоч щось нагло затріщало, чобіт лишився на нозі.

Тоді велит шарпнув із усієї сили і несамохіть аж відскочив назад із чоботом у руках. Публіка зітхнула з полешкою. Іван Іванович схопився з підлоги, підбіг до велитня і всунув руку до чобота. Опісля заглянув до середини, витрусив усе з чобота, але пашпорту не знайшов.

— Все даремне, все, — шепотів.

— Що все даремне? — з розпуки в голосі спитав велитень.

— Не цей чобіт ви стягнули!

— Значить... якто не цей?

— Треба було стягати лівий.

— Лівий? — налякався велит і довго не думаючи пропав за дверима.

Іван Іванович сів ізнова на підлозі, але попередні зусилля так його вимучили, що не міг рухати ні рукою ні ногою.

Службовичка, що весь час приглядалася цілому видовищу, звернулася до публіки:

— Чого стоїте товариші? — Поможіть чоловікові.

З юрби вийшов миршавеньний чоловік, малого росту. Обійшов кілька разів довкола Івана Івановича, розмахнувся завзято руками вгору і на бoki та й ухопив за чобіт. Глядачі з усмішкою слідкували за

цими підготовчими рухами. Чоловік шарпнув і чобіт опинився в його руках.

— Ах! — голосно зідхнула юрба.

Чоловік глянув на всіх зневажливим поглядом і з гордістю попрямував до виходу.

— О! То мені сила! — сказав захоплено один із приявних і підійшов до Івана Івановича. — Цікаво, як це так сталося? Чого ж це правий чобіт стягали з таким трудом?

Іван Іванович Крутілкін махнув рукою. — А того, що правий чобіт є на два числа менший від лівого.

— То значить, як то?

— Звичайно, товаришу — В магазині так мені продали...

Запитів цілком певно було більше, та Іван Іванович взяв чоботи під паху і підбіг до віконця „пост-рестанте“. Службовичка розглянула докладно пашпорт, хвилину порпалася в стирті листів і врешті деревляним голосом сказала:

— На прізвище Іван Іванович Крутілкін листів немає.

За Г. Кузнецовим.

НЕ ПО РОЗУМІННЯ (Автентичне)

В домі літньої пані директорової Всезнайко трапилася така подія:

Доня Олюся, здоровенька і мов пампушок мягенька йде спати. Накрилася ковдрою, а тоді солоденьким голосочком каже:

— Мамочко, дайте мені до ліжка Микиту.

— Дух святий з тобою доне, — заричитувала дивлячись на

свою дитинку пані директорова.

— Та чому ж ви мамочко на мене так дивно дивитеся? Я прошу, щоб ви мені подали з полицки оцей журналік гумору і сатири що я сьогодні в книгарні купила.

— Хвала ж тобі Господи, — сказала, роблячи знамя хреста святого на собі пані директорова, і скоро побігла до полицки подати доні журналік.

Т Е Ж П Р И Ч И Н А

*Раз хотіла мати Федя
до пральні післати,
Щоби звідтам вже випране
білля відобрати.*

*А Федь собі подумав:
— От хитра матуся,
Мабуть по карку пізнала
як я емиваюся.*

*Тепер хоже вона мене
до пральні післати,
І вже хотів потихонько
викрастися з хати.*

*Та матуся це уздріла
й його питає:*

*— А ти куди, збитогнику?
Федь відповідає:*

*— В світ за огі, бо не хогу
щоб люди казали,
Що ви мене аж до пральні
випрати давали.*

РЕДАКТОРСЬКІ ВІДПОВІДІ

Гуморист Марк Твейн був довший час редактором провінційного часопису. Щоденно отримував він листи, на які реагував в оригінальний спосіб.

Одного разу писав йому вірний читач:

„Пане Редакторе! Я маю коня, дуже гарного коня! Часом він цілком спокійний, але найчастіше норовиться і тоді я маю з ним великий клопіт. Порадьте мені, що маю робити?”

Марк Твейн відписав: „Дорогий читачу! коли ваш кінь успокоїться, продайте його — але швидко!”

Один поет післав Твейнові свої поезії п. з. „Чому я живу?” і попросив його про оцінку. Марк Твейн відписав: „Тому, що ви сюди особисто не з'явилися”.

Інший поет був хитріший і зголосився особисто до Твейна.

„Чи могли б ви мені сказати, — запитав, — як подобається вам мої поезії, що ви недавно отримали?”

Марк Твейн приязно подивився на гостя і сказав:

„Дорогий молодий друже, ваші поезії дуже гарні. Але ж вони такі ніжні, що на жаль не можуть витримати друку”.

Одному письменникові звернув Твейн манускрипт з такою заувагою:

„Дорогий приятелю! Природники велять письменникам їсти рибу тому, що вона має багато фосфору, потрібного для мозку. Я не можу вам докладно сказати скільки риби ви маєте їсти. Але, як що манускрипт, який я вам з присмітною відсилаю є вірним образом того, що ви звичайно пишете, то я позволю собі дати вам наступну пораду: пара китів середньої величини не пошкодила б вам”.

КОМЕНТАР

БУЛО КОЛИСЬ...

(До слів Т. Шевченка)

„Було колись в Україні
ревіли армати”.

Так казав Тарас Шевченко,
а нині, мій брате

Замість армат, грязь москов-
ревить і горлає,

Що то вона, вміло й сміло
вперед поступає.

Як у неї усі рівні,

як разом працюють,

Як про власне, спільне дбають

як, що, і де будують,

Які школи, які шляхи

яке щастя, доля,

Та не згадують що в гробі
лежить правда, воля.

Що вони її убили,

як жиди Христа колись,

А у Його білля, світу

самі підлі одяглись.

Що всім, і всьо обіцяють

а як зловлять на газок,

Тоді ти їм не брат рівний

а підданий, дурачок!

Було колись в Україні

ревіли армати,

І хог вдалось Москві досі

не одного доконати,

Так вона нікчемна знає,

що днина настане

Коли правда з тюрми, гробу
воскресне, повстане.

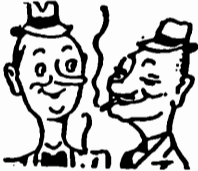
І заревуть знов армати

як й колись ревіли,

Та сповістять всьому світу
що мертві віджили.

Що скінзилось панування
кремлівського хана,
І настане врешті воля
без хлони, й без пана!

МІЖ ПРИЯТЕЛЯМИ

— Позиз друже десятожку
віддам в день виплати.
— Що говориш, ти ж без праці!
— Завтра йду шукати.

РОЗМОВА З ГЛУХОЮ

В нашім місті вдова була
Що не зовсім добре чула,
Раз питаю: — Що ж нового?
— А так, а так молодого!
Вона скоро відказала, —
Я ж старого поховала!
— Я це дуже добре знаю.
— І сама також шукаю,
Бо гас, літа не зекають
Тай волоски позгинають
Сивіти на голові.
— Чує що у вас дожок дві.
— Що вам в голові роїться?
Хто ж з божками тут бавиться?
— Але ж пані не про божки,
А питаю вас за дожки.
— Краще зисліться з словами
А то буде біда з вами,
Держіться одної тожки
А не плетіть про задожки.
Побазив я що з глухою
Може й скінзитись бідною,
Слова більше не казав
Але ногам знати дав.

О П Р А В Д А В С Я

Раз на вправах кінноти
За містом на оболоні,
Оглянувши всіх порузник
Закомандував: — На коні!

Всі скозили, лиш Микита
Стовном на землі стояв,
— Що з тобою, гу ти оглух?
Пан порузник запитає.

А Микита з сумом каже:
— Матусенько моя мила,
Якже ж міг я на коня,
Як в мене, . . . кобила!

ЧОМУ ВЗУВАВ ЧОВОТИ?

На Червоній Площі раз
друг, друга спитав:
— Чому Сталін дуже гасто
зоботи взував?
Той всміхнувшись відповів:
— Не штука вгадати,
Нате, щоб Хрущов пузатий
мав все що лизати!

ОТ, КОМУНІСТ ! . . .

Раз стрінув я комуніста
Ваги фунтів, може триста
Бо він багте не працює,
Місто його удержує.
Щоби того він добився,
Умово зворим зробився
Тому поверх двадцять літ.
В парку завжди він сидить

На свіженькому повітрі,
Пива денно п'є дві літри,
В коники він щодня грає,
Хоз в підошвах діри має.
Політик він на всю губу
Хвалить „радянщину” любу,
Каже що це рай трудящих
А тут, країна пропащих.
Тому я й його спитав:

— А ги Хрущов кому дав
Коли так, як вам тут жити
И нізогісінько не робити?
Попробуйте ідьте там,
Я вам навіть гроші дам
На квиток лиш в один бік,
И тим я власне його впік
Бо немов зорт заревів:
— А хіба ж я що, здурів!
Тут я вік свій пережив,
— И нізогісько не робив,
Перебив сміючись я.
Він не кажуи слівця
Зараж же дав ногам знати,
Однак політики грати,
Кажуть люди вже відрікся,
Щоби гасом не попикся.

НЕБЕЗПЕЧНЕ ВАЖАННЯ

Торкнув лицем лице, при-
горнув її до себе, загубилися
в ритмі музики.

— Ви такі чарівні, що я го-
тов для вас згинутися! — ска-
зав.

— Це може легко сповнити-
ся, прошепотіла, — як лише
мій чоловік побачить, що ви
зо мною танцюєте!

З ФІЛОСОФІЇ МИКИТИ

-1-

У нас гасто так буває
Що як один позинає
Для загалу щось робити,
Збудувати, побільшити,
Зираз десять з'являється
Його плянам противиться,
І для великої шкоди
Господь зна які колоди
Під ноги йому кидає,
З болотом його рівняє.

Нераз навіть й до родини
Без найменшої пригани,
Чіпаються мов ті воші
Кажуть: на народні гроші
Вони власні пляни мають.
А недай Бог як придбають
Собі дах над головою
Тоді сцлюю цілою
В барабани свої б'ють
Кажуи: От як крадуть!

А тим гасом той один
Із тисячей кращій син
Винен Господеві духа,
Та як вже йому аж в вуха
Тих різних помій наллється,
Він всього вирікається.
І для святого спокою
Враз з родиною цілою
Живе собі із гужими,
Сто раз краще гим з своїми.

А ті, що це спризинили
Нізо більше не зробили
А втихли і ждуть нагоди
Щоб знова комусь колоди
Вміло під ноги кидати
Як лиш стане працювати
Для громади ги народу.
І хто ж тут поносить шкоду?
Спитайте себе оамі,
И напишіть колись мені.

А між гасом зробіть ласку
І оцих рядків за казку
Не лиш самі не беріть,

Але і другим скажіть
Нехай тих, що позинати
Будуть коли працювати,
За будьщо не критикують
Бо таким вони зруйнують,
Не лише когось одного,
А більшість загалу свого.

АЖ ТЕПЕР ЗНАЄ

У Києві на ринозку
Хотів робітник сорожку
Для себе купити.
А що ніде не знайшов,
В шевську пасію попав,
І позав говорити:

— Аж тепер я врешті знаю
Чому кажуть що ми в раю.
Бо за пару ще років,
Як те що на нас підреться
Кожний певно зістанеться
Без сорожки і штанів.

-2-

Ой ти доле, наша доле,
Чи ти більше вже ніколи
Нам не усміхнешся?
Чи вже все будеш такою
Жорстокою й холодною
Чи може зміниться?

Чи дась сили нам зібрати
І до свого краю - хати
Вернутись з гужини,
Хозби трохи ще прожити,
Або хоз кости зложити
Посеред могил родини

Бо хоз нам тут добре жити
Є що їсти є що пити
І гроша не бракує,
Здається кожне тут співає

На лизці усмішку має
Та серце сумує.

Воно, таки прагне свого
Краю, гнізда родинного,
Звизаїв та й мови,
Бо хоз тут свобідні руки
Так на ньому журба - муки
Мов тяжкі окови:

Ой ти доле наша доле,
Чи ти більше нам ніколи
Вже не усміхнешся?
Скажи просимо причину,
За яку саме провину
Ти над нами збиткуєшся?

Чи ми Бога прогнівили,
Чи кривду кому зробили?
Скажи, нехай знаєм,
Нехай довше не журимось
А всі разом з'єднаємсь
І пісню заспіваєм!

ЧЕРЕЗ КЛЮЧ

Захворів я й зажурився, згадав про смерть, — прослезився, бо як й не плакати добрі люди, хто його зна що там буде?

Яка буде атмосфера, чи багато вища зера, ну, а може й нище буде, хто його зна добрі люди.

Горячого не боюся, бо змерзаю аж трясуся, у кожусі серед літа (Може буде кінець світа?).

І тому я задумався до рахунків бачте взявся. Воно ріжно тут бувало, (Злого більше, до-

бра мало!). Не йшов красти бо боявся, не так гріху, як встидався, що готові десь зловити, й кілька влізе, будуть бити.

Не бивсь я тут, бо немав сили, хіба мене другі били, а я, терпів неборака, хоч горіла вогнем с....

Добре тому хто гріш має, той нічого й не думає, сипне грошем куди треба, і за жертву йде й до неба. Але часом так буває, що Бог жертви не приймає, розлютиться й гнівно скаже:

— Не обманюй мене враже!

Я, — по правді вам сказати, немаю що Йому дати, скорше взявби я від Нього, коли б була ласка Його. Та все ж щасливий мої милі, почувуюсь я в тій хвилі, бо на мене, християни, кривим оком Він не гляне.

Не зробив я тут нічого, ні доброго, ані злого. Ніби жив я, і не жив я, з ласки Його, капарив я. Де я піду, — сам не знаю, чи до пекла, чи до раю. Не завдаю собі труду, бо десь місце мати буду. Одне знаю добре нині, що не буду в середині, чи то в пеклі, чи то в раю, прийдеться мені стоять скраю.

Та мій сусід, друге діло, його небо так скортіло, що скупарем хоч родився, через него геть змінився.

Церкви дуже він пільнує, і кадильницю купує, з золотими ланцюжками, зраділи всі до безтями. А отець в дзвони казав бити, і всім людям голосити:

— Це той і той, купив знайте, й „Многа літа” заспівайте! Беріть собі приклад з нього, і не жалуйте нічого, на Дім Божий, християни, жертвуйте чим

лиш стане. Цар небесний мої милі, вам за тее в кожній хвилі нагородить так як й його. Гляньте яке майно в нього.

Він праведний й добре знає, що Господь жертви приймає, та й жертвує всьо що може щоб заслужив царство Боже. Хай Бог йому помагає, що він таке серце має, і за це любі християни, хай він старшим братом стане. Нині я вам це голошу, і з нього приклад брати прошу.

І став він „старшим” вже й старшує, чесно грошики рахує, чесно в скриню їх ховає, й чесно скриню замикає. Страх як чесно йшло вже діло, але лихо так хотіло мої людоньки хороші, що хтось з церкви украв гроші.

Якийсь злодій тут закрався, і до скрині як приклався, то так замів з середини, що не лишив й порошини.

І ахнуло місто бідне, кожний давав тут послідне, а злодюга придивився й мов падлюка удавився.

Поплакали й постогнали, куди треба знати дали, та й почалось звісне діло, шукать кого покортіло.

Але довго не шукали, (ви цікаві звідкіль знали!) лише кажуть:

— Старший брате, до темної хати! І не крути тут небоже, бо це тобі не pomoже, хочеш царство Боже мати, то не берись хитрувати.

Коли хочеш дуже неба, то за свої гроші треба кадильниці купувати, а не з церкви викрадати. Хитро пхався ти до неба, а забув що було треба, до хитроців й розум мати, та клю-

ча в замок не лишати.

Таке любі християни, сталось діло, хоч погане, але сталось, що ж робити, Бога годі обдурити.

Я вже тепер не думаю, де я піду, — сам не знаю, однак ба-чу я вже нині, що не буду в середині. Не завдаю собі труда, там де сусід я не буду, таких як він штук не знаю, і десь буду стояв скраю. Привикнути буде треба, чи до пекла, чи до неба. Але добре, так сказати, що не дивлюсь, через грати!

Я. Чорнобривий

ПОТІШИЛА

— Не журися подругонько
що мужа не маєш,
Дурних досить, ще якогось
собі підшукаєш.

ОЙ ДІВЧИНО

Ой дівчино, дівчинонько
лизка румяного,
Чому дурня ти зробила
з мене молодого.
Сама мені горнобривко
ти принаду дала,
Я подарунки яких купив
ти завжди брала.

Нераз ходив я голодним,
бо щадив доляри,
Щоб в суботу тебе взяти
до кіна й до бари.

Купив авто люксове
на місячні сплати,
Щоби тебе в неділеньку
ним за місто брати.

Ти все мені говорила,
що мене кохаєш,
Що на думці ти нікого
іншого не маєш,
А тим часом показалось,
що ти лиші брехала,
Бо від іншого давненько
вже перстенець взяла.

Скажи мені хог пригину
нехай тепер знаю,
Як з другою дівчиною
поводитись маю.
Я напевно вже не буду
таким як був досі,
Бо від тебе мені нині
вертить хроном в носі.

Щоб з тобою дівчинонько
й пес не оженився,
Через тебе я по самі
вуха задовжився.
Тепер мушу працювати
й довги віддавати,
А ти будеш собі дальше
із іншим гуляти.

Коли б був знав що брехунка
з тебе так велика,
Був би тебе я напевно
обминав здалека.
А що не знав, то й дав собі
закрутити баки,
Тепер певно ти смієшся
із мене сараки.

Ой щоб тобі дівчинонько
Н. Хрущов приснився,
Може б він і над тобою
за мене помстився.
Бо така як ти напевно
горта не боїться,
Але моргне й за дарунок
в ньому залюбиться!

ЧОМУ БАГАТО ВОДИ В МОРІ?

Пігнав чоловік до моря напувати волів. Не пють воли тої води, а він усе повертає їх до неї, а далі і каже:

Що за біс? Чому вони не пють? Здається вже і пора б? Дай лиш сам напюсь!

Ухопив раз — солоня, хлиснув вдруге — мов і солоня і гірка.

Е, — каже чоловік — тим же її багато, що її ніякий біс не пє.

Зайняв волів від моря, і погнав у інше місце напувати.

РОЗСІЛНИЙ ПРОФЕСОР

—Знаєш, Петро назвав мене старим дурнем. Що ти думаєш про те?

— Я ніяк не розумію цього. Ти ж ніяк не є старий.

● Не вірте золоту і сріблу, їх легко розтратити. Вічне багатство, джерело життя — праця.

● Кого не освітили родичі — того і лампа не освітить.

● Комунізм — це старинна тиранія в модерній одежі.

ОПРАВДАННЯ

(автентичне)

А було це, ще при кінці тепленького місяця травня, повернувся із праці, з'ївши вечерю вийшов я на городець перед хатою щоб квіток доглянути, бо скажу Вам правду що в квітках я ще з малку люблюся, не знаю чи може тому що за них прийшлося мені малим від матері порядно в штанята дістати, чи може яка інша причина. Як що може перша то розкажу вам чому.

Мені тоді років не більше семи було. Одної неділі вибираючися батьки на празник до сусіднього села оставили мене вдома господарки доглядати, а саме курей, качок і поросят, бо коровами покійна сестра мала заопікуватися. Вона їх на пашу по обіді мала вигнати, а я вже решту служби мав виповнити. Курей мав я берегти, щоб грядок не подерли; качатам води і зерна дати, а поросятм коли почнуть квікати, молоденького листя з капусти і буряків.

З курми і качатами якось пішло мені плазом, зате через поросят попався я в неаби яку халепу. До полудня висиплялися заригі в солону, та коли зголодніли, прокинулися та почали авантюру. Пам'ятаючи наказ матері пішов я на город та почав щіпати молоде листя капусти і буряків, а нащипавши вже добрий жмут відчинив горішню частину дверцят у свинарнику та жбурнув прямо в корито.

Поросята, а було їх аж чотири, веро тоді, кинулися на жирне висько, та з незнані мені причини тільки що притоптали його, і дальше свої вели. Почав я над справою роздумувати, розмишляти, може саме листя без заправи не омачне? як кажуть страва без соли. То ж і почимчикував знов з малим кошником в город та назривав свіжих листків, зайшов в хату, набрав з горщика повну пригорцю соли, посалив його, і знова поросятам кинув.

Ті ж знова тієї самої, понюхали, понюхали, притоптали та дальше квічать.

— Може сіль їм не до смаку? — подумав я, — треба перцю попробувати. Та перець не тільки що не поміг, а ще погіршив цілу ситуацію, бо поросята тепер несамовитими голосами почали, думав що свинарник перевернуть.

Щоб рятувати ситуацію, задумав я квіток спробувати, пішов з кошником у квітник, тут чорнобривці, купчики та астри вже цвили, самих найкращих головок назривав я повнісінький кошечок, висипав між поросят, але ж де там? ті дальше свої, квічать немовби хто їх різав.

Не знаючи більше що робити, сів я на подвір'ю та й плачу. За курей, качат зовсім вже забув, аж чую, віз на подвір'я закотився, батьки з празнику повернули.

— А ти чого реवेश мов теля? — запитав зсідаючи із воза батько — поросятам від крику із голоду напевно черева потріскали!

— В тому і ціла біда, жертви не хочуть! — відповідаю, — я і солив, і перчив, та нічого не помагас.

— А помий у корито ти їм налляв? — запитала мати:

Аж тут пригадав я собі що помії стоячі у ведрі я цілком забув, а коли мати взяла відро та почала виливати в корито, аж за голову вхопилася:

— А ти чудаку що наробив? — та не чекаючи на мою відповідь, як не переверне мене через своє коліно, як не пічне в штанята рукою періщити, аж мені різдвяна кутя пригадалася. До вечора пересидів я в кукурудзі, видершися матері із рук, а коли вже темніло на дворі, почав підкрадатися блище хати.

— Ну, не бійся вже більше, — заговорила мати побачивши мене — ти вже своє відпокутував, заходь вечерю їсти бо холодною буде.

Стоячи оправдувався я перед матір'ю, бо сісти на лавку не міг, і прирік я її тоді що квіток більше зривати не буду, хочби навіть і як хто просив. Два тижні стояв наш квітник без одної квітки, а коли знова розцвівся, мені самому аж на серденьку легше стало, і мабуть від тоді у квітках я залюбився.

● Всяка річ має два обличчя, навіть чеснота.

● Ми радше говоримо погано про себе, ніж щоби мали зовсім мовчати.

● Заможні люди звичайно несварливі. Добробут заспокоює нерви.

ГОСТІ

— Марусе, сьогодні матимемо гостей.

— Добре, мій коханий. Чи обід має бути такий, щоб вони ще колись прийшли, чи такий, щоб більше не показалися?

ХРУЦОВ І ДЕЛЕГАТ (автентичне)

На двадцять другому з'їзді паразитів цього світа,

Промовляв до них пузатий батько їх, Хрущов Нікіта:

— Товариші, пролетарі, друзі мої дорогі,

За двадцять літ ми панами будемо на цій землі.

У нас бомби атомові, яких ще не багив світ,

Лиш гузика натиснути і все в воздух полетить!

— Чи й ми також? — запитався заграничний делегат.

На те Хрущов йому прямо:

— Що ти дурень! варіят!

Чи не знаєш що говорю я лиш про капіталістів.

— А як бомба, — питає той,

— відрізнити нас, комуністів?

— Не став мені, — крикне Хрущов

тепер питання такого, Таким ми будем журитись

коли вже дійде до того.
А зрештою, — каже дальше,
будеш мати привілею,
Загинути за велику,
комуністичну ідею!
— Від вашої атом-бомби?
спитав гнівно делегат.
— Вяжіть його! — крикне
Хрущов

це наш ворог, варіят!
І скозили енкаведисти
немов з неба ясний грім,
Взяли його Бог зна куди
і загинув слід по нім.

СОВЕТСЬКА ВВІЧЛИВІСТЬ

Недавно тому вийшла в СС СР тасмна інструкція, що від тепер міліціонери мусять бути не брутальними, а ввічливими. Якийсь міліціонер що прочитав цю інструкцію іде в трамваї. Чує — хтось чхнув.

— Хто чхає? — питається строго міліціонер.

У трамваї тихо, хоч маком сій, ніхто не озивається.

— Хто чхає? — повторює міліціонер грізніше.

Але і тим разом мовчанка. Пасажири приникли і тремтять.

— Останній раз питаю: Хто чхнув? — і міліціонер кладе руку на свого нагана.

— Та це я, синочку! — відзивається з кутка якась старенька перелякана бабуся.

Міліціонер підходить до неї ввічливо вкляняється і каже:

— На здоров'я! — І додає: — А чом же ти стара паскуда, раніш не призналася?

СОН ГОМУЛКИ

В Польщі кружляє тепер багато віців з приводу останніх подій. Ось один із них.

Гомулка (секретар партії), і Циранкевич (голова уряду Польщі) спали разом. Серед ночі Циранкевич чує крик сонного сусіди.

— Геть Хрущова! Геть Москву! — кричить сонний Гомулка.

Циранкевич почувши таке перелякався, а розбудивши його питає:

— Що ти верзеш? Хіба не знаєш чим це пахне?

— Мені, — каже протираючи очі Гомулка — приснилося що я на 23-му З'їзді КПСС.

ДРУЖНЯ ПОРАДА

— Не журися друже мій
що жінки не масш,
І сам переш сорозки
та штани латаєш.

Бо ще знайдеться така,
що тебе полюбить,
І так як кожна молода
голову загубить.

— Ні, спасибі, я волію
парубком зістати,
Чим лиш тіло без голови
за жіночку брати.

НЕ НАРІКАЙ БРАТЕ!

(Під розвагу оженим)

Якщо ти вже оженився
То хож може й помилився
Не нарікай брате,

Але разом з дружиною
Старайся в святім спокою
Вперед біду пхати.

Не виходь ти з рівноваги
Не роби сміху з присяги
Власної своєї,
Хож на старість жінка вже
Не так гарною буде,
Не злостью на неї.

Бо і ти вже не такий
Як колись був, молодий,
Охогий до всього.

Літа знай своє зробили
Тебе лисим вже лишили
І похилим до того.

А якщо є у вас діти,
Так ти приклад їм лишити
Із себе старайся.
Все у всьому міру май
Дурниць жадних не стріляй
Та свого тримайся.

Хож все це не легка штука
Та знай, що життя наука
Кожному із нас.
Нераз треба й потерпіти
І собі зогось відмовити
У належний час.

Якщо ти вже оженився
То хож може й помилився
Не винуй нікого.
Але правду так сказати
Дороженький мені брате
Лиш... себе самого!

ГРОМОВИЦЯ

— Завтра, громовиця буде,
жіночка сказала.

— А за що ти, — муж питає,
будеш знова зачинала?

ПРОХАННЯ ГУЦУЛА

Ходить гуцул сумним нині
По рідненькій полонині,
У лизаках вже подергих
І полатаній кожущині,
Не грає він, як бувало
Веселенько на сопілці,
А співає сумним тоном:
— Ой ви вівці, мої вівці
Колись вас лише по одній
Голодні вовзиська дерли,
А тепер всіх, все голодні
Сволоз, москалі, пожерли.
Нема з вітром шумлягої
Як колись, сосни, ялиці,
Вирізали, й вивезли їх
Зайди до свої столиці.

Ходить гуцул сумним нині
По рідненькій полонині,
І просить Бога, Творця свого
— Зішли волю Україні,

Щоб вирости знов шумлягі
З вітром сосни й ялиці,
Щоб сопілок звук понісся
Аж до Києва, столиці.
Щоб проклята Москва, Кре-
мель

Розлетілася, розпалась,
Щоб по її синах підлих
Куна костей позісталась!

ГРИЦЬКО І ЦИБУЛЯ (Правдиве)

На будові Грицько Жук
мов віл наробився,
А везсром з пезінкою
цибулі наївся.

Та цибулю добрі люди
ніде правди діти,
Від людини як з'їсть її
таки буде гутти.

По везері автобусом
їхав він до друга,
Котрого мов прикувала
до ліжка недуга.

Жоло нього з матерею
сів малий хлопчина,
Та зараз встав. А матуся
— Що в гому призина?

— Я не буду, — шепнув він
сидів коло Сруля,
Чи не гуси як смердить
від нього цибуля!

А Грицько Жук із сорому
мов буряк погервонів,
Та зарікся що цибулі,
не буде вже більше їв.

ДИНДЕ ДО ВІННИ

— Чи ти гув Степане
що до війни дїйде?
— З ким? ги твоя мама
знова до нас прийде?

ДЕЩО З ФЛАДЕЛФІ

Молода жіночка мала при-
ятеля. Якось підчас його візи-
ти несподівано повернувся з
праці її чоловік. Приятель за
порадою коханки, сховався під
ліжко, і раптом голосно чхнув.

— Ей, що ви тут робите? —
спитав чоловік, побачивши під
ліжком людину.

— Ну, якщо я вам скажу, що
чекаю на трамвай, ви ж все
одно не повірите, — дряжачим
голосом відповів невдаха.

ЦІКАВИЙ АНЕКДОТ

Повернувшись після корейської кампанії до ЗДА, Мак Артур забажав належного йому відпочинку. Його ніхто майже не відвідував, і рівнож влізливість репортерів була зведена до мінімуму. Все ж таки, одному з репортерів удалося дістати дозвіл на побачення з героєм ЗДА, і він запитав:

— Чи це правда, що ще тепер, під час великої механізації американської армії, ви вживали в корейській війні рівнож і коней?

— Правда, — хитнувши головою генерал відповів.

— Чи тому, що бракувало бензини до авт? — питав далі репортер.

— Ні, тільки тому, що коняче м'ясо є смачне і здорове!

**

Після закінчення першої світової війни Льюїс Джордж був представником Англії на мировій конференції в Парижі. Якось на чергу дня нарад прийшла справа домагань українців відносно долі Галичини.

Льюїс Джордж довго не забирав слова, але врешті відозвався:

— Чого, властиво, хотять українці від еспанської провінції Галіції?

**

● Зникло б товариське життя, а навіть ослабли б родинні обов'язки, коли думки людей можна б читати на їх чолах.

● Заздрість більше впливає зі самолюбства, як із правдивої любові.

ВІДПУСТКА

— Я мав прекрасну відпустку, — чваниться сусід перед сусідом.

— Ну, а де ж ти був? — питає цікаво той.

— Я ніде. Моя дружина була, — відповідає вдоволено перший.

"МІШОК ВСІМ ЦІКАВИХ НОВИНОК"

— набирав —
Остан Безнагавиченко.

Нім Йорн, Н. Я. — Одного дощового вечора, пливши темна ніч, на всю губу зчаний тут яш патріот В. М... повертався до дому і якийсь вивав йому з голови капелюх, а він дивиться на него і каже сам до себе: — Не дурний я тебе підоймати, бо як підойму то сам упаду, а ти мене не підлещиш, то краще лежи ти там до чорта.

Неварн, Н. Дж. — Недавно тому жінка Петра Почікрайла занедужала нагло вночі і каже до него: — (Слухай чоловіче! Встань, мені щось подобро.

— Спк, снп, — сказав спросоия Петро, - кому ніяк добре!...

Філадельфія, Па. — В одному з тутешніх Клубів цікава панна А... питає одного з пристойних мужчин на котрого вона вже з давна мала око: — О, як бачу то ви носите обручку. Чи ви женаті?

— Очевидно! - відповів запитаний - Думаєте що я пошу її звдял приємности?...

Дітрейт, Міш. — На науці в одній з наших парохіальних шкіл священик запитав ученика: - Івасю скажи мені що було по потопі світа?

— Болото прошу отци: - скоренько Івась.

Шиняго, Іва. — Оля і Стефа користаючи з нагоди бути сапшии в хаті бо батьки пішли на Концерт в Честь Тараса Шевченка, сидять і розмаляють.

— Описля - каже Оля - я сказала йому, що не хочу його більше бачити!

— Ну і він пішов собі? - питає цікава Стефа.

— Ні! Згасив світло - додала в задоволення Оля.

Ню Британ, Нюни. — Кейда Крикуниха бувша з бубниш хористок в тутешній парафії одного вечора коли її чоловік троха пізно повернувся до дому почала рецитувати.

— Шойно тиждень по шлюбі, а ти вже зачинаєш пізно приходити до дому.

— Але ж дороженька! - каже чоловік - та ж я мусів в щиному Клубі розкласти своїм товаришам як щасливі ми почувалися....

Ню Гейвен, Нюни. — Повертаючи з проби хору дві приятельки завели між собою розмову: — Ти знаєш Зося. - каже перша — Мужчини це дуже дивні люди!

— Чому дивні? - запитала з здивованям приятелька.

— Та тому, - каже Зося - Що як жінка має гарні ноги то вони просять її о руку...

Пітсбург, Па. — В одній в тутешніх гостиницях котрої власником в українець при шквалці холодною піва один приятель питає другого — Чи не позичивби ти мені часом кілька доларів...

— Ні немаю! - відповідає заштанний.

— Та як немаши - каже перший - Та ж цепринь перед хвилею ти говорив що маєш грошей як леда.

— Так, так, - сказав весело сміючись приятель - Але ти пошукай чи я маю в кишені лід.

Мертгамптон, Па. — Під церквою зустрічається дві знакомих жінки: — Як почувались ваш чоловік? - питає товстенька собі жіночка Пані Щебетюха.

— Та дякую, - відповідає пані Потакайлова - вже де-ню краще, сьогодні вже навіть зів троха зупи.

— З аетитом? - питає дальше пані Щебетюха

— Ні, з нудями - сказала пані Потакайлова.

Елізабет, М. Дя. — Куна Феська стрічає куму Гаську і питає: - А чи ви послушали моєї ради і звыисити попламлений овочами обрус напаліт щоби вітер і сонце повиягали ті плями?

— А так, так, я послухала кумонько, послухала, — сказала Гаська.

— І що? - каже дальше Феська, - Правда що плями позниквали?

— А так, так кумонько, зникли разом з обрусом... буркнула в злості кума Гаська.

Байон, М. Дя. — В тутешньому суді ведеться розправа проти одного з "ванарків" суддя заштане одного зо свідків: - А скажіть як обвинувачений заховува в місті?

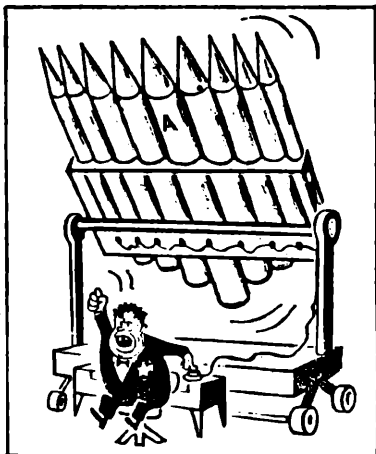
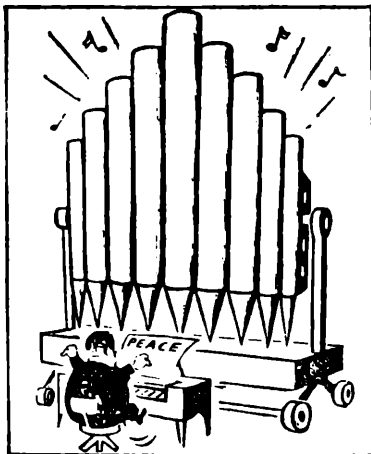
— Дуже добре! - прошу ясного суду, - каже свідок: - Одного разу як був заховався то поліція два дні не могла його знайти.

Торонто, Канада. — Добродій Грицько Навсьолаєснй каже до свого доброго приятеля - сусіда - Дмитре підеш нині на станцію, бо має виприхати моя теща, допоможеш її вестя валізку а зате відстанеш від мене долара.

— Ну а як не приїде? - питає цікаво Дмитро.

То відстанеш від мене п'яту.

МОСКОВСЬКИЙ МУЗИКА

„ОДНОЇ ХВИЛИНИ ПРО МИР, ЗГОДУ ГРАС.

А ДРУГОЇ РАКЕТАМИ СТРАХУ НАГАНЯЄ!”

КІНЦЕВЕ СЛОВО

Закінчуючи цю книжку, вважаю за відповідне зазначити що, попри свої власні, оригінальні праці, місяцями я вмістив декілька суцільних перекладів і переказів, а також короткі усмішки із різних джерел.

Те саме відноситься і до рисунків та карикатур

Зробив я це тому, щоб книжці надати різноманітність, котрої на мою думку в книжці такого змісту було потрібно.

За поміженими написаними тут теж технічними недомоганнями в ній, прошу вашого вибачення. А коли знайшли її дозволяючою, так порекомендуйте її своїм знайомим і приятелям, за що я буду вам всім дуже вдячний.

Автор-видавець.

НОВІ ВИДАННЯ

ДОРІЖКИ

ЖИТТЯ

ШЛЯХОМ

Гумору й Сатири

НА УКРАЇНІ

„ДЗЕРКАЛА”

Гумору й Сатири

Ціна на наші книжечки доступна для всіх
Обдарити ними можете когось хоч з якої нагоди
Ціна одної книжечки wraz з пересилкою \$1.25
5 різних, замовлених разом з пересилкою \$5.00
Чеки просять виписувати на імя видавця,

